

Een spin wijst de weg

Verhaal van de Maand november 2008

Zo nu en dan gebeurt het weer, dan staat weer iemand op: vol van vuur en passie, helemaal bereid om de passie te concretiseren in een droom en deze vervolgens te transformeren tot werkelijkheid.

Soms is dat goed, soms niet.

Soms slaagt deze mens er in, soms niet. Soms probeert en probeert en probeert deze mens zijn of haar dromen te realiseren en keer op keer mislukt dat. Is dat pech of is dat niet hard genoeg geprobeerd, lang genoeg volgehouden?

Zo nu en dan ontstaan er in de wereld legendes of grote leiders. Over de tijd toen ze dat nog niet waren. Over hoe ze hebben geworsteld om zo ver te komen. Hoe ze de ultieme impuls ver weg uit zichzelf naar boven hebben gehaald. Of hoe ze van buiten een suggestie krijgen aangereikt.

De Joodse koning David werd geïnspireerd door een spin. De grote Siberische heerser Tamerlane werd geïnspireerd door een mier. De Schotse koning Robert Bruce.....

Soms bevat zo'n legende een kern van waarheid, soms ook niet.

In ieder geval gaat het verhaal dat in de winter van 1306, Robert Bruce, verjaagd door koning Edward I van Engeland ("Edward Longshank") een schuilplaats had gevonden in een kleine hut

(het kan ook een kleine grot zijn geweest) op het Ierse eilandje Rathlin. Robert Bruce was nog maar net gekroond tot koning van Schotland. Dat was niet gemakkelijk gegaan; er waren nogal wat tegenkandidaten. Engeland was ook niet direct akkoord. Koning Edward I zag Schotland al uit zijn United Kingdom verdwijnen.

Desondanks werd Robert Bruce uitgeroepen tot de "High King of Scotland" en versloeg Edward Longshank hem vervol-

gens achterelkaar in zes veldslagen, totdat hij hem uit het land had verjaagd. Nu zat hij hier in zijn hutje.

Misschien is het wel tijd om de strijd op te geven, dacht Robert Bruce toen bitter. Hij was koud en hongerig en voelde zich eenzaam. Zijn mannen waren elk een andere kant op gevlucht. Het enige gezelschap dat hij kon ontdekken was een grote spin, die in een hoekje van de hut bezig was haar web te spinnen. En aan een spin heb je in je eenzaamheid ook niet echt veel.

Robert Bruce volgde met vermoeide ogen de verrichtingen van de spin. Keer op keer probeerde zij een webdraad vast te maken aan een balk. Keer op keer werd ze weggeblazen door een ijskoude wind, die door de scheuren en kieren in de muren naar binnen kwam. De spin spinde. De wind blies. De spin viel. En elke keer begon de spin doodgemoederd opnieuw te spinnen. Robert Bruce zag het haar zes keer achter elkaar en zonder op te geven proberen.

Als ooit tijd komt om op te geven, is dat nu, kleine spin, dacht Robert Bruce hardop. Zes pogingen, zes mislukkingen. De spin hoorde hem niet. Alsof er niets gebeurd was, begon ze gestaag aan haar zevende poging de webdraad aan de balk te bevestigen. Tot Robert Bruce's stomme verbazing lukte het deze keer wèl. Een windvlaag kwam door de kieren naar binnen. De draad hield. De spin was al weer bezig met paar dwarsverbindingen te spinnen.

Mijn nederigste excuses, mompelde Robert Bruce. Ik heb mij geloof ik vergist. Als de tijd ooit komt om een volgende

poging te wagen, dan is die tijd nu gekomen!

In de lente van dat jaar keerde Robert Bruce terug naar Schotland. Allereerst begon hij stap voor stap zijn getrouwen weer om zich heen te verzamelen. Pas in 1314 vond hij zich sterk genoeg om

in Bannockburn de confrontatie met de Engelsen aan te durven, hoewel de overmacht enorm was. Dankzij slimme oorlogstactieken en de volste overtuiging te kunnen winnen, dreven ze de Engelsen uit Schotland.

Voor de détails van die strijd verwijs ik je naar "Bruce Stone" vlakbij Bannockburn in de "Lowlands of Scotland".

*- vrij naar een Schotse legende
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet*

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl